

VOODEN VALHDUTTU

Pirtin Viesti

NURMEKSEN SEUDUN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1946

N:o 1

VUODEN VAIHDUTTUA.

Vuoden vaihduttua jälleen uuteen tunnemme varmaan omiksemme apostoli Paavalin sanat: »Sitä hyvää, mitä minä tahdon, minä en tee, vaan sitä pahaa, mitä minä en tahdo, sitä minä teen.» Eikö sinunkin kohdallasi ole näin? Monet hyvät päätökset, joita teit vuoden alussa ovat jääneet täyttämättä. Tahtoa olisi ehkä ollut, mutta voimaa puuttui. Ei ole jaksettu kestää kiusauksen tullen, vaan on miellytty kiusaajan houkutuksiin. Päivän päättyessä on täytynyt vaipua Jeesuksen jalkain juureen murheisin mielin ja sanoa: »Rakas Jeesus, tänäkin päivänä olen mieltäsi pahoittanut synneilläni. Anna kuitenkin anteeksi, anna minulle voimaa ja auta pysymään Sinun tielläsi!»

Jeesuksen luo saamme mennä murheinemme. Eräässä laulussa laulamme: Lennä kuin lintunen vuorille, kun synty murhetta tuopi. Elämän lähteille rientele. Ah, virvoitusta se suopi. Kiiruhda, vaara sua piirittää. Jeesuksen turvihin tulos. Painaos helmaansa hellään pää. Hän rauhan rintahas tuo, kun syntisi anteeksi suo.

Elämän lähteiltä saamme voimaa ja lohdutusta. Jeesus on elämän lähde. Rientäkäämme nytkin alkaneen vuoden aikana yhä uudestaan elämän lähteille!

Jeesus tahtoo johtaa meitä elämän tielle. Tulihan hän kerran valoksi tänne pimeään maailmaan. Hän tuli etsimään eksyneitä, kauas synnin teille joutuneita. Hän teki kaikkensa pelastaakseen meidät kadotuk-

sesta. Hän meni ristinkuolemaan sinun ja minun tähteni. Etkö tahtois, rakas nuori, tulla elämän lähteille, kun Jeesus pyytää tulemaan. Siellä saamme uuden elämän, elämän Jeesuksessa Kristuksessa. Siellä putoavat syntikuormat, kun saamme anteeksi kaikki, suurimmatkin rikkomukset.

Ottakaamme Jeesus matkaoppaaksemme alkaneen vuoden taipaleelle. Vain hän voi antaa elämällemme oikean sisällön. Vain hän voi tyyntää sydämen myrskyt ja synnin surut. Hän nostaa, kantaa ja pelastaa, ja vie kerran iankaikkiseen elämään.

»Sinun luonasi on elämän lähde». Rakas Jeesus, johda meitä elämän lähteille!

Johtajatar Helvi Valkonen:

Toveriliittolaiset.

Vaikka niitä ei vielä paljon ole, jotka voivat nimittää Haikolaa opistokodikseen, on niitä siltäkin sellainen joukko, että hämmästyisimme sen suuruutta, jos se täysilukuisena olisi koolla, esimerkiksi tuossa opiston pihamaalla. Nykyinen kurssi mukaanluettuna olisi meitä 159; yksihän on muutanut jo taivaan kotiin. Kuinka olisikaan erinomaista, jos tällainen katselmus olisi mahdollista. Siinä näkisivät monet toisensa ensi kertaa. Mutta kaikki he ovat viettäneet talven Haikolan suojissa omaten näin monenlaisia yhteisiä kokemuksia, ja siksi pian tunnettaisiin toisensa melkein kuin sukulaisiksi. Pian lähtisi juttu kulkemaan alkaen esim. karbiidilamppujen oikuista järjestysviikolla, mutta johtuen varmaan myöskin niihin vaikutuksiin, joita yhdessä-olo Jumalan sanan ilmapiirissä sai aikaan. Niin, olisiko asia näin?

Paljon meillä todellakin on yhteistä, mutta ehkä syvimmin yhdistävää oli juuri se opistokodin henki. Yhdistäisikö se vielä meitä, kaikkia? Polttaako Sinua vielä tämä kysymys? Vieläkö opistomme tunnus: »Meillä on lunastus» on sydämiä yhteen liittävänsä siteenä, omantunnon rauhana ja ilon aiheena? Me kuulumme yhteen. Me olemme vastuussa toisistamme. Kun yksi jäsen kärsii, kärsii koko ruumis. Tekee todellakin kipeätä, sydämeen koskee, kun saa kuulla, että joku joukostamme on tempautunut maailmaan ja niinkuin Deemas,

Jatkuu sivulla 8.

Kiitos Herra.

*Sun armoasi tahdon
oi Herra ylistää,
ja kiitokseesi myöskin
mun kielen virittää.*

*Mä vaikka olen heikko,
Sua tahdon kiittää ain;
kun velkani mä kaikki
armosta anteeks' sain.*

*Oi taluta Sä Jeesus
ja johda kulkuni,
niin kerran luonas siellä
soi kiitoslauluni.*

Aili Hiltunen (43-44)

Nurmeksen Evankelisen Kansanopiston Toveriliiton lehti

N:o 1

Päätoimittaja: Past. T. Salomaa

1946

Kätke siemen!

*Pehmeä pelto ja muokattu maa
kallihin siemenen kätkeä saa.
Tallattu polku ja kallioinen,
ohdakepensaatkin hukkaavat sen.*

*Vai onko sielusi ohdakkeinen,
peltosi poljettu, kallioinen?
Linnutko syömmestäs siemenen syö?
Silloin on osasi helvetin yö.*

*Ystävä! Millainen sielusi sun?
Onko se verrattu muokattuhun
pehmeään peltoon? Ah, kätketkö sä
taivahan kalliita siemeniä?*

*Oi, rakas Jeesus! Sä henkesi suo.
Pehmitä peltomme. Sielumme tuo
elävä sanasi. Suo, että sen
riemulla kätkemme sydämehen.*

*Herra, sun Henkesi luo elämää.
Armosi voimasta murtuvi jää.
Sanasi siemenen siunaus suo
niin, että peltoni heelmiä tuo.*

O. L.

Sairasvuoteella koettua.

Sairaudet ovat hyvin tavallisia asioita elämässä, ja eräät meistä ovat saaneet pitkän ikäänsä niiden kanssa tuttavuutta tehdä. Toiset taas, kuten allekirjoittanut, olemme päässeet ihmeen vähällä. Tässä jälkimmäisessä tapauksessa on pitempään ja ankarampaan tautiin sairastuminen todellakin outo elämys, kun se elämän ehtoapuolella sitten osaksemme tulee. Sellaiseksi sen tunsin ainakin minä, kun marraskuun loppupäivinä oli paneuduttava kuumeen puistattamana vuoteeseen ja sitten pysyttävä siinä täydet 7 viikkoa, ollen osan ajasta houreissa toisissa maailmoissa. Olin jo parisen viikkoa sitä ennen ollut merkittävän huonovointinen, mikä yleensä on merkki lavantaudin kyseessäolosta, mutta en luonnollisestikaan osannut sitä siksi pelätä. Viimeisillä voimillani sain kuitenkin pitää past. L. Mustajoen johtamien Raamattupäivien alkajaispuheen Lieksan seurakuntatalossa marraskuun 30 p:nä, mutta noihin odotettuihin ja siunattuihin päiviin en sen jälkeen saanut osallistua. Ohi menivät monet muut suunnitellut juhlat, koko jouluaikakin. Monet järjestelyt olivat tarpeen, että virka tulisi pyhäisenä aikana hoidetuksi jne, mutta järjestyihän se, kun oli pakko. Ja hiljaisuudessa hyvän hoidon alla vietetyt viikot olivat täynnä uutta, opiksi tulevaa siunausta.

Muuksi ei voi nimittää esim. tuota tunnetta, minkä varassa siinä joutuu olemaan kokonaismmin kuin terveenä, että nyt olen täydellisesti armollisen Jumalan varassa. Tapahtukoon Hänen tahdonsa! Sinulla, Herra, on yksin valta määrätä, kestäkö sydän kuumeen painetta, vai väsykö se niinkuin on monista aikaisemmista merkeistä päätellen sen väsyvän uskonut, kun se tällaiseen koetukseen pannaan. Miten autuasta oli tuntea omakseen tämä Herra ja omistaa veriarmossa täysi varmuus siitä, että »Jos elän, kuolen, autuas olen, kautta, oi Jeesus, ansiosi!» Miten ihanaa levätä rentonaan kuoleman voittajan sylissä ja tietää, että Hän parhain kaiken toimittaa! Oli siinä oiva tilaisuus kuvitella, miltä mahtaa tuntua sellaisesta sairaasta, joka samalla kohdalla ollen, on kuitenkin vielä tässä tärkeimmässä asiassa vallan hämärissä, eletyn syntielämän syytökset pauhaamassa omassatunnossa ja edessäolevan pimeyden kammottava pelko ainakin sydämen salaisuudessa, vaikka

kynsin hampain yrittää pitää kiinni tuosta oljenkorresta, ettei tässä kai sentään kuolema ole kysymyksessä. Pelkään, että niin monen, tähän tautiin täällä seurakunnassani samana aikana kuolleen nuoren ja vanhemmankin kohdalla, tuo toivo on pettäväksi osoittautunut ja pahin tapahtui ilman siihen tarvittavaa valmiutta. Oi surkeutta!

Siunattua oli erikoisesti saada olla kahden Herran kanssa, levätä Hänen sylissä, puhella paljon Hänen kanssaan ja kuumeettomana aikana tutkia Hänen kallista sanaansa sekä lukea hyviä kirjoja. Kaksi niistä tulkoon erikoisesti mainituksi: Bo Giertzin uusi romaani »Usko yksin» ja Wislöffin teos »Taivas.» — Nyt oppi myöskin oikein kiittämään radion keksinnöstä. Miten ihana asia saada sen avulla olla jumalanpalveluksiin ja kokouksiin kokoon-tuneen seurakunnan yhteydessä ja rakentua voimallisista saarnoista? Tässä tapauksessa on keksintö suurenmoinen palvelus Jumalan asialle, joskin se on todellinen saatanan asettama ansa niille lukuisille ihmisille, jotka kirkon äärelläkään eivät juuri milloinkaan katso tarvitsevansa vai-vautua avaamaan oman seurakuntansa kirkon ovea, koska »kuuntelemme radios-ta». Tämä »nojatuolikristillisyyshän» se on aikamme vakavimpia seurakuntaelämän jarruttajia.

Ja lopuksi havainto, kuinka ystävät muistavat ja rakastavat ja kuinka esirukoukset kohoavat armoistuimelle kristiveljen ja paimenen puolesta. Sen oikein tunsin ja hengen silmillä näki, mikä valtava tekijä tämä Kristuksen Hengen synnyttämä rakkaus on. Sen ansiosta lienen nyt vihdoin jalkeilla, toipilaana »opettelemassa» uudelleen kävelyä, työskentelyä, ulkona oloa jne, joka kaikki on todella opittava uudelleen tällaisen taudin runtelun jälkeen. Nurmeksen rakas opistoväki ja Pirtin Viestin lukijakunta saakoon nyt näiden rivien kautta tältä toipilaalta lämpimän tervehdyksen ja sydämelliset kiitokset esirukouksista ja kaikesta muusta. Ellei odottamattomia tapahdu, niin pianpa sitä kai sitten taas tavataan tämänkin työn puitteissa: Opistolla, johtokunnassa, varainkeräyksessä, johon tämän opiston ystävien nyt juuri pitäisi olla jokaista yksilöä myöten evankelisen nuorison kanssa vihkiytyneenä, sekä juhlissa ja kokouksissa. Hyvä Herramme näin tapahtua sallikoon!

Oletko tilannut Pirtin Viestin? Tilaushinta 50: — mk.

Metsämökiltä . . .

Pirtin Viestimme tervehtii jälleen kaikkia ystäviään, entisiä opistolaisia, kannatusyhdistyksemme jäseniä ja opiston ystäviä, jotka ovat lahjoittaneet omastaan opistorakennuksemme pystyttämiseksi. Olemme iloinneet siitä, että saamme vielä, vaikkakin rajoitetusti, lehtemme kautta pitää yhteyttä lähelle ja kauas entiseen tapaan. Valitettavaa vain on, että lehtemme näin pienenä ja sen vuoksi harvoin ilmestyvänä tulee sisältämään paljon »vanhaa», sille lähetetyt kirjoitukset saattavat käsitellä jo kauas taakse jääneitä tapahtumia. Mutta toivomme kuitenkin voivamme niistäkin kertoa sellaista, mikä ei vanhene, vaan on uutta joka päivä.

Vuosikokouksemme 22. 2. 46 on tämän vuoden merkittävin tapahtuma. Jo viidettä kertaa on tällaista vuotuista »katselmusta» pidetty opistomme toiminnassa olon aikana. Silloin enemmän kuin muuten käydään tiliä vuoden varrella tapahtuneesta, ja sellaisena vuosikokous on aivan erikoistuntuinen tilaisuus opiston työkaudella. Kun tämä numeromme tulee tavoittamaan kannatusyhdistyksemme jäseniäkin, lienee paikallaan tässä kertoa jotain siitä, mitä vuosikokouksen yhteydessä saatiin kuulla. — Kiitollisin mielin muisteltiin Jumalan Hengen tvötä, jonka todistajina olimme saaneet olla kuluneen vuoden aikana. Hartaina kohotkoon kaukaisinkin ystäviemme rukoukset puolestamme, että näin saisi jatkua edelleenkin, ja että Jumala itse raivaisi esteet pois Pyhän Hengen uudistuksen tieltä jättämättä ketään koskettamattomaksi. — Kulunut vuosi oli opistomme olemassaolon aikana ensimmäinen rauhanvuosi. Sen aikana eivät entiset vaikeudet ole vielä paljoakaan väistyneet. Edelleen eletään ja työskennellään ahtaudessa, johon jo näytti tulevan helpotustakin, kun puolustusministeriö keväällä suostui myymään meille pari parakkia. Siten olisimme saaneet tilaa myöskin miesoppilaille. Myöhemmin asia sai kuitenkin ikävän, epäedullisen käänteen ja niin on tilanne tällä kohdalla jatkunut ennallaan. Toinen vaikeutemme, valaistuspulma on sen sijaan jo helpottunut. Aikaisemmin oltuamme kokonaan karbiidin varassa olemme nyt saaneet valaista Pirttimme valopetroolia käyttäen. Se on sentään ollut aivan toista. Meillä on ollut jopa valoisaakin, vaikkakin saatavissa oleva öljy ei oikein toimi kaasulampuissa. Mutta hyvä näinkin. Toivottavasti ensi syksynä voimme odottaa jo sähkövaloa, onhan nyt jo sitä varten linja avattuna ja pylvääät pystyssä. — Maataloutemme tilille olemme saaneet merkitä myöskin jotain edisty-

mistä. Jo se, että tänä talvena on käytetty vain oman pellon perunasatoa merkitsee edistymistä entisestä. Mutta vieläkin huomattavampi apu on ollut omasta hevosesta polttopuun hankinnassa. Tämä tarve on melko huomattava (220 m³) ja tuntuu vaikealta ajatella tällaisen määrän siirtämistä käyttöpaikalle vieraaseen apuun turvaten, kun jokaisella hevosella on nyt enemmän kuin tarpeeksi työtä muualla. — Erikoista kiitollisuutta tunsimme opiston tilinpäätöstä tarkastellessamme jokaista ystäväämme kohtaan, jonka sydän ja käsi oli auennut tarpeillemme. Lahjoitusten tili osoitti vuoden aikana kertyneen yli 800.000:— markkaa. Monen nimi ei ole meidän tiedossamme, mutta Jumalalta ei yksikään ole jäänyt huomaamatta. Tällaisesta ystäväjoukosta on syytä kiittää Häntä, jolta kaiken hyvän saamme. Toivomme pian sen ajan koittavan, jolloin ystäviemme lahjojen ja työn tuoksena saamme opistollemme oman kodin. Se aika on yhä lähempänä.

Nyt odotamme toveripäiviä! Toivomme teidät, entiset opistolaiset, seuraamme mahdollisimman suurella joukolla. Onhan meillä nyt kaksi pyhäpäivää ollaksemme rakkaitten muistojen ja Jumalan uudistavan Sanan parissa. Erikoisesti tahdoisin lähettää kutsuvan tervehdyksen Sinulle, joka olet kärsinyt tappioita Jumalan lapsen tietä yrittäessäsi. Muista, että Sinua odotetaan, emme vain me Pirtin väki, vaan se Vapahtaja, joka Sinunkin tuntoasi opistoaikana kosketti. Älä mene pois! Sinun paikkasi on täällä. Herra kutsuu Sinua. Vielä on Sinullekin siunaus varattuna! — Toveripäivät alkavat t.k. 23 päivänä opiston lauantai-illan ohjelmalla ja jatkuvat sunnuntaina ja maanantaina, joka myös on pyhäpäivä. — Sydämellisesti tervetuloa!

Toivo Salomaa.

KIHLOISSA:

Lempi Kilpeläinen (44—45) Valde Heikura.

Laina Nevalainen (42—43) Niilo Ikonen.

VIHITTY:

Lyydia Komulainen (44—45) Toivo Polvinen.

Pirtin perheen onnentoivotukset Raamatun sanalla Ruut. 1:17.

Postisiirtotilimme N:o 80220. Edullisin tapa kaikissa rahalähetyksissä!

Mukana olleen muistoja.

Nuorten Talvipäivät Lahdessa 4—6. —46 muodostuivat mukana olleille todelliseksi juhlahetkiksi. Tällaisia virkistäviä, mutta samalla opettavia tuokioita me tarvitsemme kestääksemme kilvoituksessamme. Mieli täynnä odotusta saavuimme talvipäiville: mitähän Herralla on meille sanottavana — —. Paljon saimme, enemmän kuin mitä olimme osanneet toivoa ja odottaa. Miten onnellinen onkaan nuori ihminen, joka elämänsä keväässä saa armon seurata Jeesusta. Vaihtaisiko sen maailman syntielämään? Totisesti ei!

Kun Herran kansa viritti kiitosvirsiään Karitsalle, oli jotakin taivaallista noissa sävelissä. Ajattelin, mitenkähän soikaan laulumme siellä, missä synti ei ole enää häiritsemässä iloamme. »Sitten täysin sävelin, kun poiss' on viime kyynelkin!»

En osannut muuta kuin kiittää Herraa, yhä uudestaan. Tuli mieleen opistokoti, tuo vaatimaton, mutta niin rakas ja läheinen. Miksi?, kysyt ehkä. — Sehän on syntymäkotimme! Siellähän aukenivat silmämme näkemään sen isänmaan, johon olemme matkalla. Ja siksi näin levähdyspaikoissa kohoaa korkeuksiin kiitos kodista, josta meille, lapsille on annettu oikea suunta ja viitoitettu tie.

»Yksi on tarpeellinen.» Näillä juhlatunnuksena olleilla sanoilla rovasti Hovila toivotti avaran rukoushuoneen täyttävän juhlaakansan tervetulleeksi. Kaiken keskellä: yksi on tarpeellinen, Jumalan armo Kristuksessa Jeesuksessa. Veren armo, joka riittää kaikille ja pysyy iankaikkisesti. — Tätä totuutta meille tahdottiin kirkastaa näiden päivien aikana puhein, esityksin ja lauluin.

Rovasti K. V. Tamminen, jonka olisimme pitäneet seurassamme koko ajan, käväisi pitämässä erittäin hyvän raamatutunnin aiheesta: »Mikä Pietarille on kallis?» »Kallis veri». Se oli kallis siksi, koska Jeesus on Jumalan Poika, viaton ja tahraaton. Emme voi käsittää veren armon suuruutta. Se on annettu Kristuksessa Jeesuksessa ennen ikuisia aikoja. Olen lunastettu! — »Kallis kulmakivi» (2 Tim 1:9). Nyt perustus on vahva mulla. Ihmiset ovat hyljänneet kulmakiven; meidän silmissämme se on ihmeellinen. — »Kallis usko» (2 Piet 1:1). Usko on lahja. Uskoon ei voi tulla omasta päätöksestään, vaan »Hänen väkevyytensä voiman vaikutuksen mukaan». (Ef 1:19). Pyhä Henki vaikuttaa sanan kautta uskon. Ei voi vaatia uskoa, ennenkuin on julistettu evankeliumia (Room 10:14). — »Kallis Kristuksen vanhurskaus» on meidänkin vanhurskauteemme (Fil 3:7—9). — »Kalliit lupaukset» (2 Piet 1:4) — Jumalan silmissä on kallis sallassa oleva sydämen ihminen (1 Piet 3:4). — Miten ihanaa olikaan laulaa raamattu-

tunnin päätteeksi VK 47:5. »Nyt sydän ahdas, laajene ja aarre kätke parhain. Kirkkaampi, kalliimpi se on kuin kullat tähtitarhain. Maat, meret, taivas avara, ne on vain hiukka tomua, kun katson aarteeseen. Tää aarteheeni verraton sun, Jeesus, veres kallis on, vuotanut hyväkseni.» Kristuksen rakkauden valo kirkasti sydämeni niin, että sain oikein tuntea autuuden iloa.

Esityksessään »Usko nuoren arkielämässä» rovasti M. Savelainen teroitti erikoisesti suhdetta vanhempiin. Kuuliaisuus on tärkein, ja siinä on Vapahtaja parhain esikuvamme. Suhteissamme sisarusiin ja työtovereihin tulee arkikristillisyyden näkyviin, samoin arkisten tehtävien suorituksessa. Uskottomat ihmiset eivät anna uskovaisille arvoa, ellemme ole tunnollisia. On suurta, kun jostakin ihmisestä sanotaan: Hän on omantunnon ihminen. Oman tunnon on oltava Jumalan sanaan sidottu. On pidettävä suora kurssi arkielämässäkin, eikä sovi »syödä kahdella lusikalla». Mitään kunnollisesti suoritettua työtä emme saa halveksia. Kristus Vapahtajamme ja suuri opettajamme oli talojen rakentajana 30 ikävuoteen asti. — Oikea nuhde ja evankeliumi esiin arkenakin! Esitys vei kuulijan vakavaan tilintekoon itsensä kanssa.

Piirisihteeri O. Laitinen johti keskustelukysymyksen: Paras nuorisotyömuotomme. Esillä olivat katulähetys, opintokerhot, raamattupiirit, juhlatilaisuuksien järjestäminen, pyhäkoulutyö, kuorot, poika- ja tyttökerhot sekä partiotyö. Keskustelussa tähdennettiin erikoisesti katulähetystä ja sen ajankohtaisuutta. Kuulimme siitä selostuksia Helsingistä ja Tampereelta. Varhaisnuorisotyötäkään ei unohdettu. »Kasvattakaa lapsista itsellenne innokkaita jäseniä nuorisoliittoihin», kuului erään puheenvuoron käyttäjän neuvo. Jäsenten keskeistä toimintaa kehoitettiin syventämään ja useat kokeneet puhuivat polvirukouksen tarpeellisuudesta.

Lauantai-iltana oli rukoushuoneessa H.p. Ehtoollisen vietto. »Herramme Jeesuksen Kristuksen ruumis ja veri kätkeköön teidän ruumiinne ja sielunne iankaikkiseen elämään», kaikui ihanasti noustessamme Herran pöydästä. Jälkiseuroissa kuulumme nuorten todistuksia ja eri kansanopistojen tervehdyksiä. Oli ilahduttavaa, että herännäisopistoistakin oli edustajia. Piirisihteeri M. Tenkanen kertoi terveiset SNKL:n poikatyöntekijäin kursseilta. Hän kertoi, että siellä oli kauan odotettu, että olisi saatu yhteys evankelisiin. Oli pidetty esitelmäkin evankelisen liikkeen historiasta ja mainittu helle tunnusomaisen ilon aiheeksi, että evankeliset eivät katso itseensä vaan Kristukseen.

Sunnuntain jumalanpalveluksessa saarnasi kirkkoherra Toivo Rapeli.

Jeesus sanoo: »Minä olen maailman valkeus.» Maailma ilman Jeesusta on kuin maa ilman aurinkoa. Jeesuksessa on rauha, ilo ja valo. Kun sisäisestä elämästämme puuttuu perusta, on irtauduttu valon lähteestä. Johdot ovat poikki. Järjen avulla ei voida ratkaista suuria kysymyksiä. On nöyrinä kuunneltava Jumalan sanaa ja puhetta. Ja silloin Sana todistaa, että synti sovitettiin ja paha teko otettiin pois Jeesuksessa. Hän on meidän syntiemme sovitus. Taivas laskeutui maahan Jeesuksessa ja sieluimme lankeaa valo Golgatan ristiltä. Valo loistaa sanasta ja sakramenteista. Kuolemankin kohdatessa on turvamme yksin Hänessä. Jeesus vie omansa taivaaseen.

»Joka kerskaa, sen kerskauksena olkoon Herra». Tavallisesti kerskaamme ihmisistä ja itsestämme, puhui rovasti Savelainen päiväjuhlassa sunnuntaina. Herra on oikea kerskauksen aihe. Jeesus on tullut Jumalalta viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi. Jeesukseen on Jumala viisautensa kätkenyt. Emme koskaan opi sitä täydellisesti ymmärtämään, mutta on paljon, jos selviää, että olemme Jumalan lapsia. Sana vanhurskas tarkoittaa taivaskelpoisuutta. Emme löydä itsestämme vanhurskautta. Jeesus tuli meidän vanhurskaudeksemme. »On hursskaus mulla ainoa vain synteinanteeks' antamus». Jeesus on tullut pyhitykseksi. Pyhä merkitsee eroitettu. Synnistä erotettu ja Jumalalle erotettu. Monta kertaa näemme pyhyttemme huonoksi. Mitä pitemmälle matkaksi, sitä huonommaksi tunnemme itsemme. Jospa muistaisimme sittenkin, että Jeesus Kristus on tullut meille Jumalalta pyhitykseksi. Pyhitys ei vapauta syntiin; se vapauttaa orjuudesta. Jeesus on tullut lunastukseksi. Hän on ostanut meidät kuolemallaan. Meidän tulisi omistaa Kristus. Silloin kerskaisimme hänestä. — Kerskaus Jumalan lapseudesta ei ole väärin. Emme hän kerskaa silloin omasta uskostamme, kun sanomme: Jeesus on minun vanhurskauteni, viisauteni, pyhitykseni ja lunastukseni.

Jumala ei tarvitse sinun pyhyttäsi eikä hengellisyyttäsi, puhui pastori L. Huovinen. Jumala tahtoo sinut sellaisena kuin olet. Itse et voi mitään. Hän haluaa vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen. Hän sanoo: minä olen sinut lunastanut, minä olen sinut nimeltäsi kutsunut, sinä olet minun.

Mieliinpainuvan puheen piti pastori E. Vehanen aiheesta »Jumalasta syntynyt ei tee syntiä». Jumalan sanalla on uudesti synnyttävä voima. Älkäämme pettäkö itseämme luullen, että anteeksiantamusta voidaan käyttää synnin verhona. Emme saa tehdä syntiä. Jumalan sana sitoo meidät. »Joka sanoo hänessä pysyväänsä, on velvollinen vaeltamaan niin kuin hän vaelsi». Meidän on otettava Kristus esiku-

Taivainen soitto.

*Mä kuulen soiton niin hiljaisen,
niin vionon, kauniin ja ihmeisen.
Ei vielä koskaan se soinnut mulle,
maan, synnin kahleissa kiusatulle.*

*Ei voine olla se soitto mainen.
Ma tuota mietin. — Ah, taivahaisen,
nyt tiedän, soi sävel kanteleen.
Se nostaa silmäni kyynelään.*

*Vaan miksi sain minä kuulla sen,
tuon soiton kauniin ja ihmeisen?
— Oi siksi, että mua kutsuen
soi tänne sävelet enkelten.*

*Tuon soiton, minkä mä hiljaa vain
sain kuulla soivan mun sielussain,
saan kerran kuulla mä valtavana
ja olla yhtenä soittajana.*

Rauni Kyttälä (43-44)

vaksemme. Evankeliumi kuuluu omalletun-
nolle, mutta laki lihalle. Jumalan sana on
ankara. Ei ole lupa ohittaa yhtään Ju-
malan sanaa. Joka on Jumalasta syntynyt,
pitää itsestäänsä vaarin. Miten jaksan, valit-
litat. Meidän on pysyttävä Kristuksessa
Jeesuksessa, vietävä joka päivä vikamme
hänelle. Katso, ettet ole esteenä, kun Kris-
tus tekee puhdistustyötä.

Illalla kirkkojuhlassa puhui pastori
Toivo Salmi Jumalan istuttamasta
viinitarhasta. Jo lapsina olemme laula-
neet: Mä olen taimi sun tarhassas'. Synti
rikkoi Jumalan ja ihmisen välisen suhteen.
Jumala ei kuitenkaan jättänyt meitä, vaan
lähetti Poikansa pelastajaksemme. Sanan
kautta hän hoitaa meitä edelleen. — Ih-
miset voivat luulla meitä »työntekijöiksi»,
mutta Jumala voi meissä nähdä hedelmät-
tömän puun. Sellainen on isännälleen kan-
nattamaton. Jeesuksella on hätä sielumme
pelastuksesta. Hänen on täytynyt jatku-
vasti kärsiä ja odottaa. Onko etsivän rak-
kauden työ tuonut hedelmää?

Kirkosta palasimme rukoushuoneelle jäl-
kiseuroihin. Lahden nuorisoliiton kuoro
esitti useita lauluja, ja puheita pidettiin.
Kysymyslaatikon kysymyksiin vastattiin.

Aika oli rientänyt huomaamattamme, ja
jälleen huomattiin, että juhlat päättyivät
liian pian. Ne lopetettiin yhteisesti lausut-
tuun uskontunnustukseen. Loppulaulun
jälkeen joku huomautti vielä, että kiitos-
laulukin on vielä laulettava. Sitä seurasi

TOVERIPÄIVÄT OPISTOLLA t.k. 23–25 päivinä. Tervetuloa!

Toveriliittolaiset. . .

maailmaan mieltyneenä jättänyt meidät, vieraantunut Jumalan lasten joukosta. Eräs toveriliittolaisista kerran sanoi, että tuollaisia uutisia kuullessaan tuntee aina syytöstä omassa tunnossaan: ei ole muistettu toisiamme tarpeeksi. Kun yksi kärsii, kaikki kärsivät. Varsinkin kun tuon yhden onnettomuus, vaikka hän ei ehkä itse sitä siksi tajua, on aivan kuin meidän toisten syytä, minun syytäni.

Rakkaat toveriliittolaiset, sukulaiset Kristuksessa Jeesuksessa. Mitä olemme tehneet? Mitä voisimme tehdä tukeaksemme toisiamme, jotta kasvaisimme uskossa ja Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa? Olet-han huomannut, että olet heikko! Kun tämän tiedät, tee jotakin! Etsi toisten uskovaisten seuraa, ennen kaikkea kotiseutusi opistolaisten. Harrastakaa yhdessäkin ollen Sanan lukemista, laulakaa ja rukoukkaa. Ei se ole kuivaa, vaikka sielunvihollinen yrittää niin uskotella, Sinullekin, joka

sitten toinen toisensa jälkeen. »Isän haltuun» kuului toivotuksia, kun osa juhla-vieraista lähti asemalle. Mieli painui haikeaksi, kun oli erottava uusista ystäväistä, joiden kanssa oli saatu nämä päivät olla yhdessä: Kyllä uskovien nuorten joukossa on hyvä olla. Ja nuoria oli näillä juhlilla yli 200. Vielä eteisessä kajahtelivat Siionin Kanteleen laulut. Pastori Salminen huomasi ajan vierähtäneen yli puolen yön ja toivotti lähtöä tekeville hyvää huomenta, mikä taas kuin itsestään viritti laulun »Joka aamu on armo uus». Kiitollisina lahjelaikailijoille, jotka olivat niin paljon vaivaa nähneet, mutta ennen kaikkea Taivaalliselle Isälle lähdimme juhlakaupungista. — »Täällä toinen toisellemme jäähyväiset heitetään, Siellä kultakaupungissa iäks' kaikkeks' yhdytään. Siellä sitten uusi virsi niin kuin suurten vetten pauhu soi, Karitsalle verestänsä, joka meille armon toi.»

Mirjam Kärkkäinen (44—45).

Opiston kannatusyhdistyksen jäsenmäärä yli 250. Etkö sinäkin voisi liittyä mukaan?

Lusikka! . . . ?

Tietenkin toveripäiville mukaan, ja myöskin evästä!

kuitenkin olet saanut jo maistaa, kuinka Herra on hyvä. Olemmeko muistaneet puhua Jumalalle toisistamme, varsinkin niistä, jotka ovat vieraantuneet Vapahtajasta, tai joista tiedämme, että he ovat vieraantumaisillaan? Keinoja varmaan löytyy, kunhan niitä ruvetaan kysymään, t.s. olemme tulleet ensin neuvottomiksi.

Tänä aamuna opiston pirtin aamuharjauksessa annettiin meille Tunnussanan lause: »Me emme itse tiedä, mitä tehdä, mutta sinuun meidän silmämme katsovat» (2 Aik 20:12). Varmasti useat tuntevat levottomuutta ja hätäakin toveriliittomme puolesta. Aavistellaan, että se elää heikkoudessa ja hajaannuksessa, ja kuitenkin sen pitäisi olla Jeesuksen todistajien joukko. Kuta useampi joukostamme alkaa tuntea tätä pyhää levottomuutta, sitä enemmän syntyy tarvetta katsoa Herraan ja odottaa Häneltä apua. Se vie rukoukseen, ja siitä vuotaa siunausta.

Kun nyt saamme tilaisuuden kokoontua neljänsille toveripäivillemme, niin toivottavasti tätä huolta tunnetaan entistä enemmän. Silloin voimme neuvotella liittomme toiminnan järjestämisestä mahdollisimman tehokkaaksi. Pyytäkäämme näille suunnitelmillemme niin kuin koko toveripäiville siunausta ylhäältä.

»Joukoin käykäämme suljetuin ja silmämme lippuun luoden toisens' innosta innostuin ja heikolle voimaa suoden. Yhdess' ollen muinoinkin voitot suuret saatihin kunniaksi Herran, kunniaksi Herran!»
Näkemiin toveripäivillä! Tulethan Sinäkin!

RAAMATUNLUKUMME:

20. 3. 46	Jes 56: loppupuoli
21. 3.	Jes 57: alkupuoli
22. 3.	Jes 57: lp
23. 3.	Jes 58: ap
24. 3.	Jes 58: lp
25. 3.	Jes 59: ap jne.

Kiitämme kaikkia ystäviä, jotka tämän vuoden aikana ovat lahjoillaan muistaneet opistoamme!